

PAUL VAN DER STEEN

NEGEN EN HALF LEVEN

Nieuwe en
klassieke
kattenverhalen

van Auke Hulst,
Thomas Heerma van
Voss, Joubert Pignon,
Thomas Verbogt,
L.H. Wiener, Philip
Huff, Maartje Wortel
en vele anderen

PAUL VAN DER STEEN

Negenenhalf leven

Een literaire bundel voor kattenliefhebbers

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Naar de bibliofiele uitgave *Katten van Nop Maas*
en Paul van der Steen

Omslagontwerp en ontwerp binnenzijde: Studio Marlies Visser
Omslagtekening: *Rhubarbino als de jonge Vladimir Nabokov*,
tekening van Paul van der Steen,
courtesy Schilt Publishing Gallery, Amsterdam
www.schiltpublishing.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2015 Paul van der Steen en Xander Uitgevers BV,
Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 373 7 | NUR 303

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

THOMAS MANN, BAAS EN HOND

Kittens

Joubert Pignon

Mijn vriendin wil kittens, kleine harige pasgeboren baby-poezen. Ze wil ze al heel lang. We hebben in veel huizen gewoond de afgelopen jaren. Telkens wanneer we in een huis kwamen wonen, zei ik tegen mijn vriendin dat dit geen huis voor kittens was, maar dat we ooit een huis zouden hebben dat geschikt is voor kittens. Ik hoopte dat we nooit in een huis zouden wonen dat geschikt is voor kittens. Ik heb niets tegen dieren, maar ze moeten me niet aanraken. We zijn verhuisd, we wonen in een huis op de begane grond, met een voortuin en een achtertuin en buren die ons niet willen vermoorden.

Mijn vriendin wil gelukkig zijn, ze zegt dat ze alleen met kittens in huis echt gelukkig kan zijn. Ik ben niet iemand die het geluk van iemand anders in de weg wil staan. Ik wil met rust gelaten worden en niet aangeraakt worden. Via Marktplaats gaat mijn vriendin op zoek naar kittens. Ze vindt twee verschillende nestjes met pasgeboren kittens, beide in de buurt. De kittens worden voor € 35,- en € 75,- per stuk te koop aangeboden. Mijn vriendin vraagt of ik meega, naar de kittens kijken. Ik zeg dat ik geen zin heb. Mijn vriendin zegt dat ze

nog € 1545,- van me krijgt, geld dat ik van haar geleend heb. Even later zitten we op de fiets.

Bij het eerste adres zitten er mensen op straat. De mannen zijn van de vrouwen te onderscheiden doordat de mannen geen shirt aanhebben. De mensen drinken bier uit grote blikken. Twee jongetjes schreeuwen naar ons dat we kankerlijers zijn. We zetten onze fietsen dubbel op slot. We bellen aan bij nummer 35. Een vrouw in een pastelroze shirt en een pastelgroene broek doet open. Ze heeft een kort, grijs kapsel. Mijn vriendin zegt dat we voor de kittens komen. De vrouw draait zich om, loopt haar huis in en zegt dat we de deur niet dicht moeten doen. Een kleine kamer, twee computertafels met papieren, een salontafel en een bank. Op de bank zit een man. De vrouw zegt dat de man Dick heet. We geven Dick een hand. Dick geeft een hand met zijn duim, wijsvinger en middelvinger. Met zijn pink en ringvinger houdt hij een sigaret vast. De vrouw zegt dat we achter haar aan moeten lopen. Het laminaat is slordig gelegd.

We staan in de slaapkamer. Twee eenpersoonsbedden. De bedden zijn niet opgemaakt. Op beide bedden liggen honden. Op een van de bedden staat een kartonnen doos met acht kittens erin. We kijken in de doos. Mijn vriendin pakt de enige witte kitten en vraagt me of ik een foto van haar en de kitten wil maken. Ik fotografeer ze vanuit alle hoeken. Mijn vriendin zegt dat we de witte willen. Ik vind het goed. Ik ben van plan om ooit een religie te bedenken waarin een witte kat het

symbool van vergeving is. Je kunt zo'n kat maar beter in huis hebben. De vrouw zegt dat we de helft van het geld vooruit moeten betalen. Over zeven weken kunnen we de kitten ophalen, dan kunnen we de rest betalen. De vrouw zegt dat we even moeten wachten. Ze doet een kledingkast open en haalt er een plastic krat uit. In het krat zitten drie kittens, wit met een toefje zwart. De vrouw zegt dat deze kittens in de aanbieding zijn. Dertig euro. De kittens zitten vol langwerpige vlooiën met vleugels. De vrouw tilt de staarten van de kittens een voor een op. We mogen naar de geslachtsdelen van de kittens kijken. 'Kijk hoe gezond ze zijn,' zegt de vrouw.

Mijn vriendin zegt dat we onze keuze al gemaakt hebben en dat we de witte willen. Ze geeft de vrouw twintig euro, de andere vijftien euro betalen we als we de kitten ophalen. Onze fietsen staan er nog. Mijn vriendin zegt dat ze overal jeuk heeft. Ik zeg dat dat waarschijnlijk de vlooiën zijn.

Het tweede adres bezoeken we de volgende avond. De andere kitten is langharig. Mijn vriendin wil graag een langharige kitten. In de religie die ik ooit ga bedenken komen geen langharige katten voor, ze hebben geen enkele symbool-functie. Ik had me voorgenomen 's middags niet te drinken, maar sta toch dronken in een verhuisdoos met vijf kittens erin te kijken. De kittens liggen op een paarse deken. Mijn vriendin zit naast de doos. Ik sta op afstand. Ik wil niet dat de man en de vrouw van wie de kittens zijn merken dat ik naar drank ruik. We hebben hard gefietst, ik zweet, er vallen een

paar druppels uit mijn haar, op mijn schoenen. De man en de vrouw zitten naast mijn vriendin op de grond. De man zegt dat hij blij is dat hun poes gedekt is, omdat de poes steeds grolsch was en ze gek werden van dat grolsche gekrijs. Ik probeer zo stil mogelijk te staan om zo weinig mogelijk te zweten. Mijn vriendin pakt de langharigste kitten vast. Ik maak weer foto's. De telefoon glibbert in mijn natte handen. De man zegt dat ze de dekkingsvideo hebben. Hij vraagt of we de dekkingsvideo willen zien. Even later zitten we met zijn vieren rond een laptop en zien we hoe een langharige kater de kermende moederpoes op een paars kleed dekt. Ik zeg dat daar zo te zien geen romantisch diner aan vooraf is gegaan. De man kijkt me aan en zegt dat katten nooit romantisch dineren. De man en de vrouw gaan even naar de keuken. Ik maak nog meer foto's van mijn vriendin met de kitten. De man en de vrouw komen terug en zeggen dat ze al veel mensen over de vloer hebben gehad. Ze zeggen dat ze de meeste mensen hebben weggestuurd, omdat ze geen vertrouwen in die mensen hadden. Maar ons, zeggen ze, vertrouwen ze. We mogen de kitten kopen. Ook hier moeten we de helft vooruitbetalen. Alle kittens lijken op elkaar. Om ervoor te zorgen dat we de goede krijgen, doet de vrouw rode nagellak op de staart van onze kitten. Over negen weken kunnen we de kitten ophalen en moeten we de rest van de vijfenzeventig euro betalen.

We hebben nu twee halve kittens gekocht; mijn vriendin kan bijna eindelijk echt gelukkig zijn.

LEWIS CARROLL, ALICE IN WONDERLAND

Thuiskomst

Kristien Hemmerechts

Nog altijd woonden ze in het stadje waar hij was opgegroeid, maar ze waren opnieuw verhuisd en opnieuw had niemand eraan gedacht hem het adres door te bellen, te schrijven of te faxen, omdat – zo zouden ze zich wellicht verweren – hijzelf dikwijls had verzuimd hun te laten weten in welk land of soms zelfs in welk werelddeel hij verbleef. Hun telefoonnummer was goddank in al die jaren niet veranderd, alleen, zo was hem twee keer door een onbekende stem op een bandje gemeld, was er vooraan eerst een acht en later nog een zes bij gekomen, maar zijn ouders beschouwden de nieuwe cijfers als een deel van het netnummer en gaven als abonneenummer nog altijd slechts de laatste vier op. Drie acht vier acht. Zo werd bij hem thuis de telefoon opgenomen en zo had hij het als kind altijd gedaan. Nog altijd flitsten de cijfers door zijn hoofd als hij een telefooncel passeerde, en soms stapte hij de cel dan ook binnen om seconden later de stem van zijn vader of van zijn stiefmoeder te horen.

‘Drie acht vier acht.’

‘Ik ben het. Simon.’

Hij stopte bij het benzinstation voorbij de brug en vroeg de vrouw of ze wist waar de familie Thorpe woonde, maar ze zei dat ze van over het water kwam en weinig mensen kende aan deze kant. Ze kon het voor hem aan de baas vragen, maar hij wuifde haar voorstel weg. Hij wilde herkend worden. Hij wilde ergens binnenstappen, onderzoekend worden aangekeken en worden gevraagd: Ben jij niet de zoon van Nigel Thorpe? Laat eens kijken. Die hebben een huis gebouwd... en dan zou hij zo'n gedetailleerde beschrijving krijgen dat hij het blindelings zou kunnen vinden.

Hij reed naar het centrum van de stad en parkeerde bij de tearoom tegenover zijn ouderlijke huis. Hij ging de tearoom binnen en koos een tafeltje aan het raam. Dit was vroeger zijn hele wereld geweest: de tearoom, waar hij vanuit het raam van zijn slaapkamer mensen in en uit zag komen, en de cementen huisgevel die hij vanuit de tearoom observeerde. Als hij in de tearoom was, wilde hij gauw naar huis om te weten wat daar gebeurde; was hij thuis, dan verlangde hij naar het getik van kopjes en bestek, en de zangerige stemmen van de gasten.

'Simon! Kom je je vader opzoeken?'

Hij glimlachte. 'Als ik ontdek waar hij woont.'

'Ze hebben een huis laten bouwen in de nieuwe verkaveling over het water. Zal ik voor je uittekenen waar het ligt?'

Ze legde haar hand op de zijne, bukte zich en keek naar het huis aan de overkant.

'Er woont een erg leuk gezin met twee schattige kinderen.'

'En de schilderes?'

‘De schilderes? Nu heb je het over erg lang geleden. Intussen heeft er nog een weduwe gewoond met een gehandicapt zontje. Haar broer heeft het huis gekocht.’

‘Gekocht?’

Ze knikte.

‘Maar het zou nooit worden verkocht.’

‘Waarom niet? Wil je scones?’

Ze hadden tenminste kunnen vragen of hij het wilde kopen! Dat zou zijn grootmoeder hebben gewild. Altijd als hij zich opwond omdat zijn stiefmoeder alweer een kast eruit had gegooid of een tussenmuur had laten wegslaan, zei zij: Rustig maar, je tijd komt wel en dan doe je met dit huis wat je wilt.

De vrouw zette een schaal met scones voor hem neer.

‘Wanneer is het verkocht?’

‘Vorig jaar. Maart of zo.’

Hij keek naar de scones en toen opnieuw naar het huis aan de overkant.

‘Het is in goede handen, Simon. Je zou de groentetuin moeten zien die ze hebben aangelegd. Kijk, aardbeien-confituur, weet je nog?’

Hij grinnikte. Ooit had hij samen met haar zoon Dicky een hele pot leeggelepeld toen ze als straf voor het een of ander de afwas moesten doen.

‘Hoe is het met Dicky?’

‘Erg goed. Ze hebben een derde. Een meisje. Dicky rijdt nu in een Jaguar van het bedrijf. Tweedehands, maar toch. Heb jij nog dat Franse autootje?’

‘Ik rijd in een Lancia.’

Ze streek hem door de haren.

‘Dicky zal blij zijn dat het goed met je gaat. Waarom ga je hem niet opzoeken? Hij vond het zo jammer toen hij hoorde dat het niet doorging met je meisje. Je stiefmama was er ook door aangedaan.’

Hij sloot zijn ogen en hoorde in gedachten hoe het verder zou worden verteld.

Simon Thorpe was hier. Kwam zijn ouders opzoeken. Ja, die jongen reist wat af. Hij was vooral blij dat het huis in Corn Street in goede handen is. Tja, de jongen is er tenslotte opgegroeid. Hij zegt dat hij alleen nog in Italiaanse auto's rijdt. Nee, hij is niet meer met dat buitenlandse meisje, maar daar blijft altijd iets van hangen. Weet je, het is nog altijd de oude Simon en toch is hij veranderd. Ik zou niet kunnen zeggen waaraan het ligt. Wat wil je ook na al die jaren! Ik zie die twee nog naar Londen vertrekken, Dicky en hij, alsof het gisteren was. Onze Dicky heeft het daarbij gelaten, maar Simon, die heeft aan de hele wereld nog niet genoeg.

Maar lieve mensen, dat leed geen twijfel.

‘Drie acht vier acht.’

‘Papa, ik ben het, Simon.’

‘Vanwaar bel je?’

‘Vanhier. Uit de telefooncel op de markt. Ik dacht dat ik beter eerst even kon bellen.’

‘Heb je een momentje? Sharon heeft nog boodschappen nodig uit de stad, geloof ik.’

Verbijsterd keek hij naar de hoorn. Vier jaar hebben ze je niet gezien en dan vragen ze of je even een brood kunt meebrengen. Zouden ze na tien jaar vreugde laten blijken? Of na twintig?

‘Sharon zegt dat die boodschappen niet dringen, maar ze had graag een fles sherry gehad voor het aperitief, tenzij jij iets mee hebt uit de duty-free.’

‘Ik heb whisky en Campari.’

‘Wacht even.’

Misschien zou hij zijn eigen overlijdensbericht moeten verspreiden en dan plotseling herrijzen.

‘Sharon zegt dat Campari goed is, maar we hebben geen vruchtensap.’

Drink het dan zonder vruchtensap. ‘Ik loop zo een winkel binnen.’

‘Wacht even. Je moet flessen nemen. Er is hier een hele campagne gevoerd tegen drank in pakken. Minuscule deeltjes van de verpakking zouden in de melk of het sap terecht komen en kanker veroorzaken.’

‘Oké, ik breng een paar flessen vruchtensap mee.’

Zijn stiefmoeder omhelsde hem. ‘Geloof het of niet,’ zei ze lachend, ‘maar vanmorgen zat Oedi op de vensterbank van het keukenraam. Ik had gedacht: dit keer vindt hij ons niet, want hij moet het water over, maar hij zat er, en ik dacht:

binnenkort komt Simon ook, en kijk, de dag is nog niet om of je bent er. Je had Oedi moeten zien! Boven zijn ene oog zat een jaap van een snee, en zijn pels was zo vaal...'

'En dan laat jij hem nog niet binnen,' zei zijn vader. 'God weet met hoeveel katers die arme Oedi heeft moeten vechten om dit territorium binnen te dringen.'

'Arme Oedi? Arme Sharon! Als ik dat beest gewoon maar zie, ruik ik zijn urine al. Jouw neus zit vol nicotine!'

'Hoe denk je dat hij het huis heeft gevonden?' vroeg Simon.

Zijn vader haalde zijn schouders op. 'Hoe vind jij ons telkens weer?'

'Nigel, die jongen komt van het andere eind van de wereld voor ons, en jij vergelijkt hem met een kater.'

'Sharon, wie is er over Oedi begonnen?'

Ze lachte. 'Ben je hier voor de krant, Simon?'

'Ik werk niet meer voor de krant, maar voor de televisie.'

'Nog altijd in Bolivia?'

'Nee, ik zit al een tijdje in Brazilië, maar we hebben net een programma over Bolivia gemaakt. Ik heb de band meegebracht. Je kunt het zien als je wilt.'

'Maar jij moet eerst het huis zien.'

'Is het geen exacte kopie van het vorige?'

'Simon, hoe durf je!'

'Jullie bouwen toch altijd hetzelfde huis.'

'Daarom piekeren wij ons iedere keer suf over de bouwplannen!' Ze stak haar arm door de zijne. 'Kom mee. En waag het niet te zeggen dat het op alle andere lijkt.'

In de hal legde ze een vinger op haar lippen. ‘Je vader heeft een aparte slaapkamer nu, maar je mag er geen opmerking over maken. We noemen het zijn studeerkamer. Ik kon geen oog meer dichtdoen. Hij lag de hele nacht te kuchen.’

‘Rookt hij nog?’

‘Wat dacht je?’

‘Ik hoorde dat het huis in Corn Street is verkocht.’

‘Ja, beter zo.’

‘Was het Sharon die erop aandrong?’

‘Waarom zou ze? We hadden een koper, dat was alles.’ Hij keek de kamer rond alsof hij iets zocht. ‘Is Sharon boven?’

‘Ze is het bed in de logeerkamer aan het opmaken.’

‘Jij werkt nu dus voor de Boliviaanse televisie?’

‘De Braziliaanse. Het programma gaat over Bolivia.’

Destijds had zijn vader Maggies nationaliteit ook nooit langer dan vijf minuten kunnen onthouden. Frankrijk? zei hij telkens verbaasd, alsof hij het voor het eerst hoorde. Eet ze veel knoflook?

Zijn vader knielde op het kleed en tastte de donkere ruimte onder de bank af.

‘Wat zoek je?’

‘Mijn schoenen. Sharon heeft ze vast verstopt.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar de pub. Sharon begint zo meteen met het eten.’

‘Waarom wilde je dat ik iets meebracht voor het aperitief als je naar de pub gaat?’

‘Dat moet je aan Sharon vragen. Zij wilde iets voor het aperitief.’

Eén schoen had hij gevonden, voor de andere ging hij plat op zijn buik liggen.

‘Zou Oedi ermee vandoor zijn?’

‘Sharon heeft hem toch niet binnengelaten?’

‘Die kater is zo ontzettend sluw. Dingen verdwenen voortdurend toen we hem in huis hadden.’ Hij vond zijn tweede schoen en ging op de bank zitten om hem aan te trekken. ‘Ik vond hem wel een grappig dier, maar Sharon...’ Hij zuchtte diep. ‘Tot straks.’

‘Waar blijft hij?’ vroeg Simon. ‘Jullie eten toch om zes uur?’

‘Je vader heeft niet veel honger de laatste tijd.’

‘Is hij ziek?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij is niet ziek, maar ook niet gezond. Als hij bij een dokter komt, zegt die dat hij vandaag nog moet ophouden met roken. Dus krijg je hem er met geen stokslagen heen. Heb je voor hem ook een cadeautje?’

‘Hetzelfde uurwerk als voor jou, maar iets groter. Ik heb ze in Zwitserland gekocht.’

‘Heb je daar ook al gewoond?’

‘Nee, nee. Wat eten we?’

‘Steak-and-kidneypie. Ik dacht: als Simon naar huis komt, kan er maar één gerecht op tafel komen. Hoe vind je het huis?’

‘Mooi. En anders. Denk je dat jullie een poosje hier blijven?’

‘Dat moet je aan je vader vragen. Hij is de verhuizer. Telkens als er nieuwe kavels vrijkomen, gaat hij erop af. Het vorige huis hebben we met verlies verkocht. Veel mensen trekken hier weg. Gelukkig was er geld van het huis in Corn Street. Simon, ik hoor je vader.’

De deur zwaaide open. ‘En wat heeft Sharon voor de verloren zoon klaargemaakt? Steak-and-kidneypie? Sharon, ik heb de jongens jouw verhaal over Oedi en Simon verteld, en weet je wat David zei: “Look what the cat’s brought in!” Hoe dikwijls zijn we al verhuisd? Tien keer, honderd keer? En hij vindt ons, waar we ons ook verstoppen, en Sharon bakt een steak-and-kidneypie. Sharon, geef mij een mes om een stuk van jouw pie af te snijden voor mijn zoon!’

‘Foei, Nigel, je had me nog zo beloofd... Laat me je adem ruiken. Je hebt aan de whisky gezeten en je weet dat je er niet tegen kunt.’

‘Simon, ik moet van Sharon pilletjes slikken omdat ze denkt dat mijn aders aan het verkalken zijn. En als ik die pillen slik, mag ik niet drinken, zegt ze. Jij bent een verstandige man! Jij hebt je nooit door een vrouw laten strikken. Je moet hier uitkijken wat je eet, want ze draait allerlei drankjes en poedertjes in haar soep en haar pies. Laatst had ze weer iets bekookt met een vriendin, moest ik pilletjes slikken die me misselijk zouden maken als ik nog maar aan alcohol dacht!’

‘Nigel, ga je handen wassen en trek een ander hemd aan. We eten over vijf minuten.’

‘Ga je handen wassen, ga je handen wassen. Ga je mond spoelen, Sharon!’

Hij giechelde achter zijn hand als een jongetje dat iets heel stouts heeft gezegd.

‘Nigel, ik weiger met jou aan tafel te zitten als je zo bent. Ga naar je kamer en blijf er. Ik breng je straks eten op een blad.’

‘Ga naar je kamer, ga naar je kamer! Simon, jouw stiefmoeder heeft voor mij een bed laten zetten in mijn studeerkamer. Als ik stout ben, sluit ze me er op.’ Hij giechelde. ‘Soms moet ik in de wastafel plassen want ze laat me er zelfs niet uit om naar de wc te gaan.’

‘Nigel, ga naar je kamer!’

‘Wie ben jij dat je me bevelen geeft! Ik wil helemaal niet naar mijn kamer. Ik wil de film zien die mijn zoon over Argentinië heeft gemaakt.’

‘Bolivia.’

‘Bolivia. Argentinië. Brazilië. Chili. Panama. Waar kwam die Maggie ook weer vandaan?’

‘Frankrijk.’

‘Dat is het. Ik vond altijd dat ze een beetje naar knoflook rook. Sharon, kom erbij zitten. Je bent thuis. En geef ons eten. Nee, geef ons eerst een glas Campari. Mijn zoon heeft uit verre vreemde landen Campari voor zijn vader meegebracht. Je pie moet wachten. Ik drink een glas Campari op mijn zoon, en op zijn film, en op alle films die hij ooit nog zal maken.’

‘Nigel.’

‘Sharon, hartje, dit is iets tussen mij en mijn zoon.’ Hij proestte het uit, wees naar Simon. ‘Look what the cat’s brought in!’

‘Nigel, dat mopje zijn we nu beu.’

‘Weet je, Simon, ik mocht die Maggie van jou wel. Zo’n beetje een uitdagend type. Hier maken ze die niet. Maar jij liet niet merken wie de baas was, en zo’n vrouwtje moet dat voelen, anders zijn ze niet gelukkig. En als ze te veel kapsones krijgen, dan moet je ze eens goed pakken, en...’

‘Nigel.’

‘Sharon geeft mij nu wel bevelen, maar als het erop aankomt weet ze wie de baas is. Kom bij mij, Sharon, wat ben je mooi als je boos bent. Simon, ik ken dat wijf meer dan dertig jaar maar denk niet dat ik erop uitgekeken ben.’ Hij kwam kreunend overeind. ‘Ik ga maar eens liggen. Niet boos zijn op Nigel, Sharon. Nigel is moe. Nigel gaat een beetje rusten.’

‘Is hij dikwijls zo?’

‘Meer dan vroeger. Stom van mij natuurlijk om die opmerking over Oedi te maken. Als jij in de buurt bent, heeft hij niet veel nodig.’

‘Ik heb hem nooit eerder zo meegemaakt.’

‘Kom nu, Simon. Misschien besepte je vroeger niet dat hij dronken was. Hij kon het ook beter in de hand houden. Hij zegt dat hij drinkt om het effect van de nicotine te neutrali-

seren. Door het roken zouden zijn aders vernauwen, en door de alcohol zouden ze dan weer uitzetten. Weet je wat ik denk: dat door al dat roken zijn hersenen te weinig zuurstof krijgen; dat ze onherstelbaar zijn aangetast. Ik vond het altijd zo erg voor jou.'

'Voor mij?'

'Jij kon in zijn ogen nooit iets goeds doen. Haalde je een tien, begon hij over de vier van de vorige keer. Ik begreep wel dat je er na die laatste ruzie genoeg van had.'

'Welke ruzie?'

'Voor je naar Londen vertrok.'

'Ik ben naar Londen getrokken omdat Dicky ging en omdat ik geen zin had om met jullie mee te verhuizen.'

Ze glimlachte. 'Je weet het echt niet meer. Het heeft ook allemaal niet zoveel met jou te maken. Hij heeft het gewoon moeilijk sinds zijn pensioen. We zijn erover op de televisie geweest.'

'Op de televisie?'

'Ze hebben hier een programma waar mensen die op hun werk of thuis of in de buurt met spanningen af te rekenen hebben, op de televisie met een therapeut erbij hun problemen kunnen uitpraten.'

'En daar hebben jullie aan meegedaan?'

Ze knikte. 'Ik wilde dat hij het eens van iemand anders hoorde. Als ik hem zei dat hij zoveel dronk omdat zijn leven geen structuur meer had, dan zei hij dat ik moest ophouden hem met vrouwenbladenwijsheid te bestoken. Hij ging naar

de pub omdat hij daar tenminste rustig kon praten met mannen. Dus heb ik een brief geschreven naar de redactie van het programma en ze vonden het wel interessant. Er was een ander echtpaar bij waarvan de man na zijn pensioen het huishouden rationeel was gaan aanpakken. Hij ging mee winkelen, vergeleek prijzen, bepaalde welk schoonmaakmiddel moest worden gekocht, stelde het menu samen. Ik geloof dat ik dan nog liever een man heb die in de pub zit. Je kunt het programma zien, we hebben het op de band.'

'Heeft het iets veranderd?'

'Absoluut niets.' Ze lachte. Je kent je vader. Hij kan het zo goed uitleggen. Iedereen vond hem geestig en mij een zeur. Maar de therapeut heeft ons de raad gegeven om apart te slapen en dat heeft hij wel aanvaard. Verder heeft hij in de pub eindeloos zijn heldhaftige televisieoptreden uit de doeken gedaan.'

'Mag ik het zien?'

'Tuurlijk. Weet je wat, ik schep onze borden vol en we eten lekker voor de televisie. Er was nog een derde echtpaar waarvan de man na zijn pensioen impotent was geworden. Zij wilde dat hij zich liet opereren, maar hij vond het niet meer de moeite.'

'En dat vertelden ze ook allemaal op de televisie?'

'Ja. Maken ze bij jullie niet zulke programma's?'

'Ik weet het niet. Ik zie ze nooit.'

Ze zaten voor de televisie en aten pie.

'Gezondheid,' zei hij en hief zijn glas witte wijn naar zijn

stiefmoeder. Op het scherm begon ze haar theorie uit te leggen over het zuurstofgebrek in de hersenen van zijn vader. Daarom ook zou hij als een schim doelloos door het huis dolen.

‘Wees blij dat ik naar de pub ga,’ zei zijn vader, ‘anders doolde ik nog meer door jouw huis!’ Het publiek dat de opname bijwoonde, lachte. ‘Trouwens,’ zei hij, ‘ik zit niet altijd in de pub. Ik maak lange wandelingen langs de zee om mijn hersenen met zuurstof te vullen. Ik wil helder kunnen denken als ik thuiskom om de situatie juist te taxeren. Is mevrouw goedgehumeurd? Mag ik binnen? Of kan ik beter buiten blijven?’ Opnieuw werd er gelachen. De therapeut stelde nu een vraag over hun seksleven. ‘Ach, vrouwen in de menopauze,’ zei zijn vader, ‘het orgasme wordt stroef.’ Simon zag de mond van zijn stiefmoeder op het scherm openvallen. Ze werd vuurrood. Nigel maakte van haar verstomming gebruik om erop te wijzen dat hij haar altijd haar zin had gegeven. ‘Mijn vrouw heeft iets met verhuizen,’ zei hij. ‘Als ze drie jaar in hetzelfde huis heeft gewoond, wil ze er weg. Ik heb haar nooit tegengehouden.’

‘Maar jij bent ermee begonnen,’ zei Sharon. ‘Ik wilde helemaal niet weg uit Corn Street, jij vond het er te benepen.’

‘Hoe kun je met een vrouw discuten,’ zei Nigel tot het publiek. Ze zetten voortdurend de waarheid naar hun hand.’ Nauwelijks onderbroken door de therapeut ging hij zo een tijdje door tot de volgende echtparen aan de beurt waren.

‘Vond je het niet vreselijk?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Hij was toch gewoon zichzelf. Ik heb het altijd alleen maar vreselijk gevonden voor jou.’

‘Voor mij?’

‘De dingen die hij tegen je zei.’

‘Tegen mij?’

Ze glimlachte. ‘Je weet het niet meer. Allemaal weggeduwd.’ Ze liet het topje van haar wijsvinger over zijn neus glijden en drukte licht op het puntje. ‘Dat had je graag als kind. Ik breng even een stuk pie naar je vader. Als hij tenminste niet slaapt.’

Hij haalde de band uit de recorder en duwde er de cassette met de documentaire in. Bolivia. Het land waar hij Maggie had ontmoet. Maggie die alles durfde. Die in La Paz in de gevangenis cocaïne ging kopen. Dat is de veiligste plek, zei ze.

En als ze je er houden?

Ze had haar schouders opgehaald.

Ze hadden haar niet in La Paz gehouden. Wel in Parijs. Een rechtstreekse vlucht Bangkok-Orly en mevrouw had haar kut met heroïne volgepropt. Hij was haar niet gaan opzoeken. Bang dat ze ook hem zouden arresteren. Ze zou nu wel weer vrij zijn, maar waarschijnlijk hielden ze haar paspoort nog in en mocht ze het land niet uit. Misschien zat ze bij haar ouders. Of bij haar zus. Maar niet bij hem. Hij kreeg een wee gevoel in zijn maag als hij zich de scène op Orly alleen al probeerde voor te stellen. Voor hem was dat allemaal voltooid verleden tijd. Hij haatte mislukkelingen. Had er te veel gezien. En Maggie, zijn vereerde, overmoedige Maggie, was niet anders.

‘Hij slaapt,’ zei ze. ‘Zullen we nu naar jouw programma kijken? Ik kan me nog zo goed herinneren hoe jij vroeger plannen maakte om te reizen. Als mensen je vroegen wat je wilde worden, zei je: Ik wil de wereld zien.’

‘Ik wilde een tearoom openen.’

‘Ja, maar eerst wilde je de wereld zien. Daarom dacht ik altijd: die wordt journalist. Als journalist kun je met reizen je brood verdienen. Jouw vader geloofde me nooit, maar kijk, ik heb gelijk gekregen.’

‘Ik vond dat jij in het programma daarnet ook gelijk had.’ Ze glimlachte. ‘Je lijkt op hem, weet je dat. Mij heeft hij nooit uit het hoofd kunnen praten dat jij op hem leek. Ik heb ook nooit begrepen waar hij het vandaan haalde.’

‘Wat haalde?’

‘Herinner je je het echt niet?’

‘Zeg het. Hou op met insinueren. Daar ben je al de hele avond mee bezig.’

Ze zuchtte. ‘Het was hetzelfde liedje van altijd, alleen heftiger. Dat je een slappeling was, dat je geen karakter had, dat je niets voor iemand anders overhad, dat je alleen aan jezelf dacht. Die avond zou je bij je grootmoeder hebben doorgebracht. Ze was ziek en je vader had je op het hart gedrukt bij haar te blijven tot ze veilig in bed lag. Je grootmoeder heeft je niet verraden, maar we hoorden toevallig van Dicky’s moeder dat jij en Dicky naar een concert waren gegaan.’

‘Ik deed altijd alles voor mijn grootmoeder.’

‘Soms, Simon, en soms ook niet. Zoals alle kinderen. Je vader was buiten zichzelf. Hij zei dat hij niet meer kon geloven dat jij zijn zoon was. Dat je mama hem had bedrogen.’

‘Bedrogen?’

‘Het was nonsens. Ik ken jou, ik ken Nigel. Jullie hebben zoveel met elkaar gemeen. Hij zag alleen maar waar je tekortschoot. Ik begrijp niet dat je het je niet herinnert. Het was vlak voor je naar Londen vertrok.’

‘Nee. Ik herinner het me niet. En ik geloof het ook niet. Ik denk dat je het vertelt om jezelf in een goed daglicht te plaatsen. Jij hebt mij op jouw unieke, subtiele manier het huis uit gedreven.’

‘Simon.’ Ze streek over zijn neus. ‘Vraag het aan Dicky’s moeder. We hebben er uren over gepraat. Zij kende je moeder en twijfelde niet aan haar. Maar je vader... Daarom wilde hij op den duur uit Corn Street weg. Ik dacht: als ik het huis anders inricht, blijft hij wel. Ik vond het veel prettiger in het centrum.’

Ze streek opnieuw over zijn neus. Hij duwde haar hand weg. ‘Jij bent wel erg openhartig geworden.’

‘De tijden veranderen, Simon. Je hebt gelijk gehad dat je weggegaan bent. Je hebt boeiend werk, verdient goed, ziet de wereld. Jammer van Maggie. Hebben jullie wel genoeg gepraat?’

‘Ja. Op de televisie. Waarom vertel je me die dingen als je ze zelf niet gelooft? Waarom moet er trouwens plotseling zoveel gepraat worden? Sharon. Heilige Sharon. Die arme jongen

verdedigen tegen de aanvallen van zijn vader. Geef mij het adres van die programmamakers. Ik wil met jou en papa en mijn halfzussen en Dicky's mama en de hele stad op het scherm staan schelden, zodat geen twintig therapeuten ons het zwijgen kunnen opleggen. Papa probeerde het voor ons gezellig te maken thuis, maar jij, jij kwam altijd roet in het eten gooien... Nigel, kun je dit, Nigel, kun je dat. Sharon, geef gewoon toe dat het je goed uitkwam dat ik op mijn zeventiende de deur uit ging!' Ze schudde meewarig haar hoofd. 'Oedi mag van jou toch ook het huis niet in!'

'Simon, hou op over Oedi. Kom naast me zitten en we kijken samen naar je programma. Ik ben erg blij dat je er bent. En je vader is ook erg blij. Morgen wordt het vast veel gezelliger. Ik ga aan iedereen vertellen dat jij nu voor de televisie werkt. Je moet de band hier laten. Iedereen moet je film zien.'

De volgende morgen begroette zijn stiefmoeder hem met een brede glimlach, maar hij negeerde haar en ging tegenover zijn vader aan de ontbijttafel zitten.

'Kijk dan toch, Simon,' hoorde hij haar zeggen.

Op de vensterbank zat een grote ruige kater. Met draaiende bewegingen duwde hij zijn dikke ronde kop tegen het keukenraam en liet er glinsterende snotsporen op achter. Simon zag dat het beest miauwde, maar hoorde het niet door de dubbele glaslaag. Hij had kleine gele tanden.

Sharon zuchtte.

‘Nigel, hoe raken we het snelst van hem af: door hem eten te geven of niet?’

‘Waarom probeer je het niet met rattengif,’ zei zijn vader en hij drukte zijn sigaret in een zwarte asbak uit.